EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Paisatge | | Actualitzat el 19/12/2018 a les 13:15

Optimisme enfadat

NATURA URBANA.Â La restauraciÃ³ o recuperaciÃ³ de certs espais de l'Anella Verda estÃ relacionada amb l'ecologia de la ciutat i amb el benestar ecolÃ²gic dels manresans. PerÃ² massa sovint s'enfoca nomÃ©s com una qÃ¼estiÃ³ d'ordre i organitzaciÃ³ dels espais perquÃ¨ quedin estÃ¨ticament bonics.Â

Fem coses.

Darrere de voler-los restaurar hi ha un cert optimisme que diu que si només ho deixem bonic, sense tenir present la qüestió socioecològica, les coses ja aniran prou bé. I sovint també s'aplica un optimisme, cruel i simplista, que ens diu que amb bona voluntat podem arreglar estèticament certs aspectes o problemes locals del medi ambient i que de cop i volta arreglarem els aspectes més globals, com podria ser el canvi climàtic o l'excés de residus domèstics o industrials. Cal molt més per poder canviar les realitats ambientals.

L'optimisme cruel ens diu que continuarem amb els sistema econòmic imperant, el capitalisme, la causa principal de la destrucció ecològica. Continuarem creixent i destrossant territori amb projectes constructius molt ben dissenyats estèticament, però inútils ecològicament. Està molt bé que restaurem la torre Lluvià o que refem la fàbrica dels Panyos. Però cal anar més enllà i pensar quines són les finalitats socioecològiques d'aquestes i moltes altres intervencions que es poden fer al rodal de Manresa. És important refer, però cal veure com serà el farcit; és a dir, quines activitats farem dins d'aquestes construccions que afavoreixin una societat més sostenible i menys capitalista. Activitats fetes amb intenció de progrés social o amb l'única finalitat de l'anar fent de sempre.

De vegades ens rendim a aquestes inèrcies, no tenim projecte i perdem l'esperança. Per això hem d'optar per un optimisme enfadat, com el que proposa Gramsci: «el pessimisme de l'intel·lecte, l'optimisme de la voluntat». La voluntat per fer projectes amb una finalitat socioecològica, per una millora econòmica, ambiental i social, no ens farà perdre l'esperança ni rendir-nos davant d'aquells que es limiten a un seguidisme del que ja s'està fent, del que com sempre s'ha fet així, doncs anirà bé. No podem perdre l'esperança davant dels que acostumen a ser una majoria: els defensors del vell ordre, els espantats davant del que vindrà i dels indiferents a qualsevol ordre. En resum i cintant Salvat-Papasseit: «Fem coses. A aquells que no fan mai res no els tinguem en compte, si no és per dir-los això: ?Feu coses o calleu. No sigueu el femer que destorba el vianant'. I si volen parlar, no admetem disputa. Fem coses».